

عاشق فردا هستم

یعنی بین المللی طراحان گرافیک، دوره ۱۲ جلدی آثار استادان بزرگ بین المللی طراحی گرافیک را که منتشر شد، آثار قباد شیوازینت آرای یک جلدش بود انجمن، لیل گرینش استاد رادر تماسی تلفنی چنین عنوان کرد: کارهای شما هویت مستقل و خاص دارد و شاخص گرافیک ایران است. تو زانید در دایره المعارف بریتانیکا ویراست ۲۰۷ درباره آثار استاد ویژگی هاش بیشتر بیاموزید...

مچنین زمانی که در آمریکا دوره مطالعاتی ارش رامی گذرانید، دانشگاه آثار ارش نمایشنگاهی برپا کرد که چون آثار شیوا به طور عمیق برآمد از دانش پارسی است، در نیویورک طنینی درانداخت تا این که گروهی با دستگاههای آنچنان آمدند و با استاد گفت و گو کردند تاصدای شیوا به عنوان پیام نخبگان میان، بخشی از داده های همان دیسلک طلایی معروف باشد که با ویژگی به فضای بی کران فرستاده شد.

سوی سرپیشتر سوادیم ی
ین؟

اعی کردم از طریق کارم به
هندگ بصیر مردم اضافه کنم؛
که کار بازاری و تجارتی کنم.
برخی معاصران مشهور
هاشون کپی برداشته از آن سوی
جهاتی دوین دیگه!
نشیش کرد همایش صادق
نم و تحت تاثیر آقا یا خانم
کس در فلان جای جهان
شم.

وقتی جایگاه جهانی شما
ساختمه و معرفی شد چه حسی
متینی؟

یعتا خوشحال شدم.
وزحمات توئن؟

که هدر نرفته و کسانی بودن
دوست داشتند این جور کارها

همکاری که به نوعی
مبخش یا منتقد هم بوده
ینیں؟

ششم.

مقایسه تنها بی یا یگانگی شما
روزه زمین؟

کن کسی نیستم عزیزم! فقط
بیشه سعی کردم توى کارم
دق باشم.

در بردار خطها چه احساسی
ین، وقتی خطوطی می کنیم به
ماچی می گنیم؟

اعلام حضور بوده
اینجاییم.

پس گرافیک از قرن
مثل موندیریان هلندی و...؟

بله. گرافیک اگر ترکت
گرافیک نیست.

لطف دارین. حالا
احساسات به رنگ قرمز؟

رنگ عشقه، خونه، تائیر
روی مردم خیلی زیاده. رنگ

باهاش موازی
باهاتون ساختن نداره؟

مقداری بستگی به روح
داره.

ما به ازای بیرونی
طبعیت؟

درخت.

کدوم درخت روی بشت
دارین؟

درخت اناهار

در بیاران دوست دان
من عاشق کنیه های گنجی
جالبه نه نگاره داره نه...
هنر توانی سادگیه.

گفته شده ریشه گر
غارنوشه های کهن مثل
۴۰۰۰ سال پیش از میلاد و...
اعلام حضور بوده
اینجاییم.

پس گرافیک از قرن
مثل موندیریان هلندی و...؟

بله. گرافیک اگر ترکت
گرافیک نیست.

صابونی که روح شما
می کنه؟

صحبت کردن با یه شخص
شما.

تماشا، غیاب بهمن اسلامی، د، حضور، قیاد شیعیان

چهل و هفت سال از آن روز می‌گذرد که پرویز اسلام پور، شاعر عجیب سال‌های پایانی دهه ۴۰، از پلۀ های دفتر قیاد شیوه بالا رفت تا با او گفت و گوی شماره ۱۰۰ هفته‌نامه تماش ارتزیب دهد؛ آن گفت و گوی عجیب و متفاوت با تاییر «از سال‌ها پیش تا هنوز هم»، سوم اسفند ۱۳۵۱ در سه صفحه منتشر شد اما هیچ سروصدایی به راه نینداخت تا این که روزی ما به آشیوه‌ها سری بزیم و بینیم چرا این گفت و گو، «گفت» ندارد. پرسش‌ها، جز آن آخری که می‌پرسد «بعد، آخرين گرافیست دنیا خه خواهد کرد» از من حذف شده‌اند و تنها پاسخ‌ها به جای مانده‌اند. بعد‌ها از شیوه پرسیدم این دیگر چه قالی از مصاحبه بود؟ می‌گفت اسلام پور گفته بود از پاسخ‌ها معلوم است پرسش‌ها چه بوده است.

آن گفت و گو علاوه بر حذف پرسش‌ها، از یکی دیگر از ساختارهای مسلط گفته‌های، مطبوعات، نی، فارم، کد، بد، مت، بدوان،

